

FOLK OG LAND

Nr. 14 — 11. ARGANG

LØRDAG 14. APRIL 1962

LØSSALG 75 ØRE

Europeisk ungdom om dagens problemer *Grosshandlaren i folkets*

Røster fra Sverige, Danmark og Tyskland

Rundt omkring i nesten alle de vesteuropeiske land er det en livlig virksomhet av unge mennesker som ikke kan avfinne seg med tidens hykleri og løgnaktighet, som søker sannheten bakom all ensretteteten og som stiller seg i opposisjon til det nydemokrati som vel betjener seg av demokratiske fraser, men av despotiske midler når det gjelder å undertrykke en fri meningsutveksling.

Her i Norge er det bedrøvelig lite å se til en slik ungdom som er virkelig nasjonal i ånd og sannhet, en ungdom som ikke lar seg kjonere av tidens nydemokratiske frasehelter, som ikke lar seg sluke med hud og hår av tidens materialisme, og som ikke lar seg målbinde av det nydemokratiske ensrettingsapparat. Men hos de yngste merker en iallfall her som i de andre europeiske land tilløp til en ny nasjonal reising.

Til glede for dem som håper på at ungdommen skal rydde opp i det nydemokratiske kaos med dets løgn og åndsfornektelse, og til oppmuntring for norske unge som kanskje føler seg som i noe av en ørken, bringer vi her noen innlegg fra ungdom i våre nordiske broderland og i Tyskland. La oss ta de siste først. I det lille tyske blad «Der Trommler», som kaller seg «Kampfschrift der nationalen Jugend» finner vi en liten artikkel om

«Made in Sweden» firmamärke på sovjetisk propagandafilm

Slik drives trafikken den dag i dag.

Her i landet hvor man jevnt og titt med selveste FARMAND i spissen himler over «autentiske» hetsfilmer og bilder som fremstiller tyske grusomheter fra krigens tid og den store rettferd i Nürnberg, kan det ha sin interesse å lese hva vår svenske kollega FRIA ORD har å berette om den sak:

Det vidrige propagandagesprang. Filmen får sin stempel for kommunismen, som så øholjt bedrives genom från det neutrala, högdemokratiske folkhemmet Sverige. I denna hantering samverka dessa krafter av renodlat profitbegär med kryptokommunistiska konspiratörer. Sedan ett par veckor körs i Stockholm (på tre biografer) och i Göteborg en film med titeln «Krigsförbrytare», som angives vara en «dokumentärfilm» och som med anklagelserna under Nürnbergpro-

Den første gruppe har til idag forstått å «likerette» de vesteuropeiske folk ved hjelp av sine maktmidler. Den åndelige spenning mellom Europas folk og den skapende konkurranse blir ryddet vekk, skjönt tilstedeværelsen av dem har gjort Europa til verdens åndelige kraftkilde. Dette kontinent vil hvis den første gruppes syn skulle seire komme til å ligne en uttørket kilde, ute av stand til noen bevegelse mere. Europa ville komme til å gå den vei som engang førte Hellas og Rom og andre høykulturer i undergangen.

Likeoverfor dette stiller den nasjonale ungdom opp det likeberettigede partnerskap for Europas folk som sitt politiske mål. At denne målsetting ikke er en tom frase som av motstanderne kan fremstilles som livsfjern og «overvunnet», viser eksempler av Europas lange historie, således slaget mot hunnerne på de katalonske marker, tyrkerlaget foran Wien, og ikke minst den europeiske kampen til det internasjonale Waffen-SS og andre frivillig-avdelinger som «den blå divisjon» mot bolsjevismen.

Forts. side 2

Nazistablåd kemur út.
Svensk nazistpropaganda - till "Nazismens offer".
RIKSPARTIETS LEDARE G. A. OREDSOON

15 000 aktive nynazister i Sverige
Bodø-gymnasiast driver Okända nynazistisk virksomhet sprider nazilära

Rønvik-Bodø oppgis som norsk naziledelses adresse i svensk naziblåd. Från et hemligt teckert sprids för närmaste.

Nynazist-plakater slått opp på lyktestolper i Bodø i går
«Nordiska Rikspartiet» vil ha Rudolf Hess fri

Nazismen smygande gif
Vi trodde vi var ferdige med dem.

Helgelending «før NYNAZISTENE
Nordisk Riksparti søker å gå i Hitlers og Quislings fotspor

Nynazismen bør forbys med lov
Nazi-skrift sprids bland gymnasieungdom

Nynazismen vekker bekymring i Sverige
Kommentar zum Brief der Nordiska Rikspartiet, Stockholm

Nazis - eine Weltgefahr
... med böter för Riksparti-führer

Pressen beskjeftiger seg livlig med «Nynazismen»

De to Europaer

I Europa er det to kategorier av politiske europeere.

Den ene er firmaet Adenauer, Spaak, Schumann & Co., den andre Europas nasjonale ungdom.

Den første og maktmessig langt sterkere gruppe kan innordnes i det åndelige slektskap til verdensborgere, materialister og «likhetsmakere», såvelsom marxister og bolsjeviker. Den annen er en tallmessig fremdeles liten og sterkt forfulgt gruppe. Den kan innordnes i den likevel verdensomfattende nasjonalistiske bevegelse og i den våknende folkebevissthet.

Grib om din fakkel hårdt
Pas dens flamme
Stormen gör hvervet svært
Stort er at vave

KAMPSTANDARTEN

FOR NATIONERNES SELVSTENDIGHED OG RET

DER TROMMLER

KAMPFSCHRIFT DER NATIONALEN JUGEND

OHANNE JEBSEN:

Hvor står vi i dag? Og hvor går vi — ?

En aldri så liten forsiktig berøring av et overveldende emne presser på! —

Vår store landsmann, — geniet Henrik Ibsen, skyves hermed foran!

I en «Folkefiende» går han, med all mulig kraft og voldsomhet inn for en, for ham, uforbikommelig sannhet, nemlig den: «Majoriteten har aldri rett» («hvordet gjelder saklige og faglige avgjørelser av betydning»). (Les 4. akt av «En Folkefiende»).

Et annet geni har viet samme emne en umåtelig innsats i form av omfattende foredrag og tykke, saklige bind.

Dette annet geni er Rudolf Steiner.

Han detaljebehandler her og gir samlende overblikk over de tre sidene av samfunnet som vi alle er klar over eksisterer, — nemlig: «åndsliv», «næringsliv» og «rettsliv».

Hver av dem krever, — til enhver tid, — ut fra hele sin egenart, dyp og saklig innlevelse, i de seg meldende problemer. —

Vi krever jo ikke, f. eks., — at en gårdbruker eller en slakter skal være fullt på høyde med f. eks. alle de mest dyptgående pedagogiske problemer.

Og vi krever, f. eks. heller ikke at en professor i filosofi skal være spesielt retningsgivende innen de for næringslivet idag så innviklete og pressende problemer. —

Angående rettslivets varetagere så forlanger vi jo heller ikke av dem at de, ut fra deres forutsetninger og plikter skal finne frem til de avgjørende avgjørelser innen «åndsliv» og «næringsliv».

Alle tre samfunnsfunksjoner krever, — hver især, — sin uforbikommelige saklighet og faglighet. —

Og hva da? med regjering og storting idag?

De er jo henvist til og anvist på «majoritetsbeslutninger» og «partiinnstillinger».

En saklig løsning av de tre, så forskjellige, deler av samfunnet må altså søkes!

Og så må der også søkes frem til en løsning av «samordningen» av de tre!

Vi kommer, før eller senere, ikke utenom å måtte finne standpunkt til disse så innviklete og, idag, så pressende problemer. —

Og kunne vi finne frem, i alle fall, til forsøk på brukbare løsninger, ville vi gavne samtlige menneskesamfunn over hele verden.

De står jo, — alle, — idag, — foran sine «umuligheter»,

ut fra sitt manglende syn for tregreningsens uforbikommelighet, vis a vis atombombens utfordring.

En, kanskje overraskende liten «paralell» vil jeg få lov å peke på:

«Hvert samfunn består jo av enkeltindivider i alle aldre. Og hvert enkeltindivid representerer likeledes en art «tresidighet».

1) «Nervesystem» (centrum «hjernen».)

2) «Stoffskiftesystem med lemnesystemet.

3) «Åndedrett og puls» (centrum «hjerne og lunger»).

Alle de pedagogiske problemer som idag fyller spalter, overalt, er jo dypt innvevet med «psykologiske problemer», «underbevissthetsproblemer», «psychosomatiske problemer». Skole og hjem er i søkelyset!

Og alle disse «problemer» vandrer, uigjenkallelig, over i «Samfundsproblemene» (gjennom de enkelte aktive individer innen samfundsbygningen), i form av «evner» og «evneløshet», «ansvarsbevissthet» og «manglende ansvarsbevissthet», «sundhet», — «sykdom» o.s.v. — og også i manglende syn for konsekvensene av en samfundsbygning som ikke er logisk på høyde med atombombeutfordringen.

Hele verdenssituasjonen idag er så truende at man med aller høyeste interesse leser de «daglige bulletiner» vedrørende f. eks. Kennedy's — de Gaulles eller Krustsjovs «hjernebruk», «hjerterbruk» eller «stofskiftebruk». —

Og: Foreløbig ser det iallfall ikke trøsterikt og lovende ut. — Alle disse, her omtalte, uforbikommelige problemer har gradvis presset seg frem, gjennom alle de tidligere kulturer.

Nu har atombomben ført oss helt frem til «besinnelens eller avgrunnens» rand. Hva velger vi?

Johanne Jepsen.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Europeisk ungdom —

(Forts. fra side 1)

Den nasjonale ungdom har nå i erkjennelse av den nåværende politiske situasjon tatt stilling! Den er ikke villig til å sjakre bort hjem, folketilhørighet og åndelig uavhengighet til gunst for et esperanto-talende folkekonglomerat som kaller seg Europa. Men den er villig til å vise disse «grøttkoker», disse «karolinger», som fra tid til annen gjensidig dekorerer hverandre med den såkalte karlspris, at den materialistiske økonomitenkning og den klerikale dogmatisme en dag må gi plass for en europeisk solidaritet i form av et ekte folkekameratskap. Europas nasjonale ungdom har lært av sine folks lange historie å skille det gode fra det onde, det nyttige fra det overflødige, og er villig til å bygge på disse erfaringer for å skape noe nytt. Den nasjonale ungdom har også opplevet at trass i all forskjell mellom folkene, så er de ærlige, de anstendige og de modige innen alle folk fylt av den samme vilje. Denne likhet vil vi fremme, mens vi opprettholder forskjellen til gagn for folkene i vår verdensdel Europa og dermed for hele verden.

Den danske Runebevegelse utgir et blad som heter «Kampstandarten» og i siste nummer av dette blad finner vi en artikkel som er en slags programerklæring, og hvorav vi gjengir:

Europæisk Genrejsning

Verdenstilstanden i Dag umuliggjør et Europa, bestående af Enkeltstater. Vejen frem er et forenet Europa, hvor hver enkel Nation bibeholder sit nationale Særpræg, men forsvarsmæssigt og handelsmæssigt slutter sig sammen, i en tredie Magtblok, som Modvægt mod de to Magtblokke, Øst og Vest, hvis hensynsløse og nådesløse Politikk før eller senere vil føre Verden ud i en Krig, der uvægerlig vil føre til den fuldstændige Udsettelse af Europa.

De Vestlige Landes Politikere har ladet sig forblinde af U.S.A.s gyldne Løfter om aldrig at svigte Vesteuropa, i Tilfælde af Øst-Angreb, og følger som dresserede Dyr Amerikanske «Nato-Forsvarsplaner» og «Europæiske Felle markeds-Planer» som i sidste Ende kun tjener Amerikanske Interesser, — og på intet Tidspunkt tjener til Gavn for Europa.

Det Danske Folk, — og med os, samtlige Vesteuropæiske Folk, — overbebyrdes med tårnhøje Skatter, for at kunne indfri de i Følge Nato-

overenskomsten påtvungne Våbenindkøb fra Amerikanske Overskudslagre, — Våben, som forlængst er forældede til Brug i moderne Krigførelse, — men som stadig betales med Patentpriser. U.S.A. har Gang på Gang vist deres fuldstændige Underlegenhed overfor det Rædselsherredømme, som ved Jalta-konferencen fik frie Hænder til at plyndre og tilintetgøre Østeuropa. De har vist sig udugelige til at stoppe den Røde Hærs videre Fremtrængen Verden over, — og har Gang på Gang veget for de Russiske Krav, — veget, når Kommunismen med Vold og

Forts. s. 7

John Lyngs grunnskudd mot rettsoppgjøret

Stortingsmann John Lyng fant ikke feil på det norske rettsoppgjør nu i Helsinki, da det gjaldt å redusere Hønsvalds pinlige utsagn om det. I den store Landssvikdebatten i Stortinget 21. januar 1952 rettet Lyng, som er kommet seg opp på «retts»oppgjøret, — (Rinnansaken) følgende grunnskudd mot dette:

«Men jeg tror framleis at det hadde vært riktig å gjennomføre en slik begrensning av oppgjøret på det tidspunkt. Jeg mener at flere titusener (Uth. her) av de relativt små saker da kunne vært skåret bort uten at det hadde redusert den generalpreventive virkning, som vi håper oppgjøret må få, og som vel er begrunnelsen for at vi har gjennomført oppgjøret».

Vi kjenner ikke en mer drepende påskrift om etterokkupasjonsoppgjøret — denne avledningsmanøvre i kjenpeformat for de ansvarlige — som også bragte denne adrette politiker midlertidig ut av penibiliteten. Herr Lyng sier altså at «flere titusener», det vil si minst 30 tusen mennesker som er søkt ribbet og vanæret — ikke skulle være dømt.....

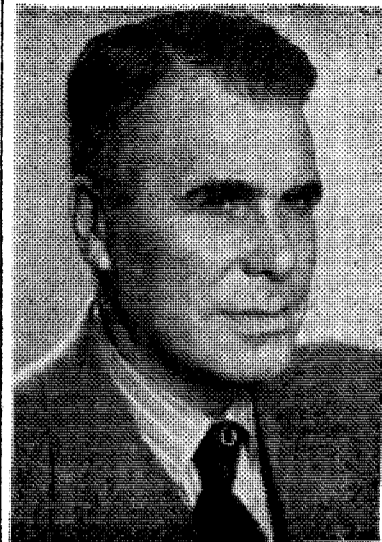
Han taler om generalpreventive hensyn som begrunnelse for «rettsoppgjøret». — Dette er jo opplagt feil: Fremstående jurister og andre har jo påvist at toneangivende, krigsviktig «samarbeid med fienden» ikke engang er blitt påtalt. Hvor blir det da av oppgjørets generalpreventive og avskrekken- de virkning til en eventuell neste gang?

Dette gjelder for eksempel den norske kjerneindustri beredvillige og svære leveranser av krigsviktige produkter til Tyskland under hele den annen verdenskrig.

Alexander Lange.

Arne Bergsvik,

70 år

Direktør Arne Bergsvik, Ski fyller 70 år 26. april.

Bergsvik hører til de mere markante personligheter innen Nasjonal Samling og også i det rehabiliteringsarbeide som har pågått etter 1945. Han bodde i sine yngre dager i mange år i utlandet og bygget fabrikker både i Tyskland og England. Etter hjemkomsten til Norge i begynnelsen av 30-årene planla han og bygget Kunstsilkefabrikken på Notodden, hvis direktør han var til 1945. En dyktig, fremsynt og ansvarsbevisst mann som direktør Bergsvik fant naturligvis veien til Nasjonal Samling og tok sin utaknemmeelige tårn under okkupasjonen på mange områder. Han var blant annet ordfører i Notodden, formann i Norges Tekstilstyres råd og medlem av direksjonen i Kongsberg Våpenfabrikk. Men ikke minst fikk han anledning til i praksis å vise sin store sosiale forståelse som bedriftsleder.

Efter 1945 trådte han frem for et større forum, idet han delts under og dels efter Ilebtiden skrev sin kjente bok «We are no Criminals». Den vakte stor oppsikt og foranlediget en langvarig prosess med ekstraordinært oppnevnt riksadvokat og statsadvokat. Myndighetene klar- te dog ikke å bringe Bergsvik til taushet. Han fulgte opp med en norsk og utvidet utgave av boken, og da Forbundet for Sosial Oppreisning ble stiftet i 1949 var han med blant stifterne og satt i Forbundets første arbeidsutvalg (styre). Noen måneder virket han også som sekretær.

Bergsvik feirer dagen på Ski sammen med noen av sine mange venner.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UTKAAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Smigrende oppmerksomhet

Det er dårlige tider for allehånde svikere av lov og rett i Norge, okkupasjonstidens krigsforbrytere iberegnet.

Først måtte disse stortalende representanter for moral og menneskerettigheter døyе den tort at en av deres egne, selveste lagtingspresidenten og Arbeiderpartiets parlamentariske fører, erklærte like ut på et stort nordisk møte at det norske «retts»oppgjøret ikke godt kunne forelegges en menneskerettighetsdomstol da det ikke tålte dagens lys.

Det ble stor og forferdet stillhet etter dette ufrivillige inngrep i den nydemokratiske maurtue, men så styrtet naturligvis alle de stolte norske rettens menn frem med sine juridiske barnåler, sine hule forsikringer og sine innbyrdes «interpellasjoner» for å tette igjen hullet og stive opp det vaklende byggverk.

Midt oppe i dette høyst nødvendige reparasjonsarbeide, kommer så skandale nummer to.

Det berømmelige amerikanske åndsliv, som vi merker bølgeskvulpene av helt hit, har som kjent spesialisert seg på niggermusikk og glørete hefter om mord og sadisme og sex. Disse Europas freisere har slukt i milliarder på milliarder av eksemplarer rystende beretninger om «nazistiske forbrytelser» begått fortrinnsvis av halv- eller upåklede «kvinnelige Waffen-SS-medlemmer».

En har hatt stoff i bortimot tyve år av dette, men nå trenges det kanskje fornyelse, og da de geskjeftige fabrikanter av åndsliv borte i statene har hørt om de bokskrivende norske krigsforbrytere av forskjellige kategorier, har de vel tenkt at her kan det gjøres business.

Best hadde det kanskje vært med noen redselsskildringer om norske «naziforbrytere», men den sørgelige kjennsgjerning var jo at hva en ellers kan si om det norske «retts»oppgjøret, så dokumenterte det iallfall at det ikke var like til å oppdrive noen krigsforbrytere i den leir i Norges land. Og så grep amerikanerne da til bokskriverne selv og deres krets, de meget «gode nordmenn», som naturligvis ikke hadde begått krigsforbrytelser, men bedrifter, selvom de var av et noe usedvanlig slag, spesielt i den amerikanske versjon.

Det er i «The Saturday Evening Post» amerikanerne demonstrerer sitt syn på den norske «motstandsbevegelse» og dens mangehånde meritter, og mannen som forteller burde jo vite hva han skriver om siden det ingen annen er enn Stanley P. Lovell, vitenskapelig leder innen general William J. Donovans avdeling for «Strategiske oppgaver». DAGBLADET forklarer dette slik at «Lovells arbeide gikk i første rekke ut på å finne frem til våpen og kampmetoder, som skulle brukes av spioner, sabotører og provokatører i fiendeland».

I fiendelandet Norge forgiftet de ifølge det amerikanske blad, overensstemmende med landkriksreglementet, sardin-spisere med forgiftet sardinolje, men dette var bare barnematen, for selv sabotørreksperter Lovell ble svakt forferdet da hans norske hjemmefronthjemmelsmann fortalte ham at man pleiet å kidnappe «Quislinger», føre dem til en hytte i nærheten av svenskegrensen og der la motstandsleger amputere tungen bort på dem. Dette ble gjort femten eller tyve ganger.

DAGBLADET synes tydeligvis ikke dette passer inn i mønstret med de norske forkjempere for menneskelighet og humanisme og gjengir følgelig de amerikanske beretninger med sterk avsky. Ja, bladet har til og med henvendt seg til «en av toppmennene i den organiserte norske motstandsbevegelsen» høyesterettsadvokat Jens Chr. Hauge, og han er like rystet som bladet og forsikrer at det «aldri har

Vil Sovjet tilbakelevere Stettin?

Oppsiktsvekkende forlydender i Deutsche Soldaten-Zeitung

Vi har tidligere her i FOLK OG LAND understreket at når Sovjetsamveldet tydeligvis søker å komme til en forståelse med Tyskland, så var det selvsagt noe ganske annet det dreiet seg om enn de tåpelige tilbud fra russisk side som de vestorienterte kilder vet å fortelle. Russerne vet naturligvis like godt som alle andre at skal en ha noe håp i tilnærmelsene, så må en også betale for det.

I sitt siste nummer bringer DEUTSCHE SOLDATEN-ZEITUNG følgende oppsiktsvekkende melding:

«Fra pålitelig utenlandsk kilde erfarer vi at den sovjetiske ministerpresident Nikita Krustsjov alvorlig overveier å gi Stettin tilbake til Tyskland. Krustsjov selv har ganske nylig ført innledende forhandlinger med sovjetsonens «regjeringsjef» Ulbricht om betingelsene for og den tekniske avvikling av denne faktiske områdeforandring, beretter vår informant. Stettin, Pommerns hovedstad er idag en del av den polske okkupasjonszone.

Hele det pommerske område vest for Oder skal i henhold til disse overveielser unndras den polske okkupasjon, altså selve Stettin, videre Svine-münde og en rekke mindre kjente omliggende steder.

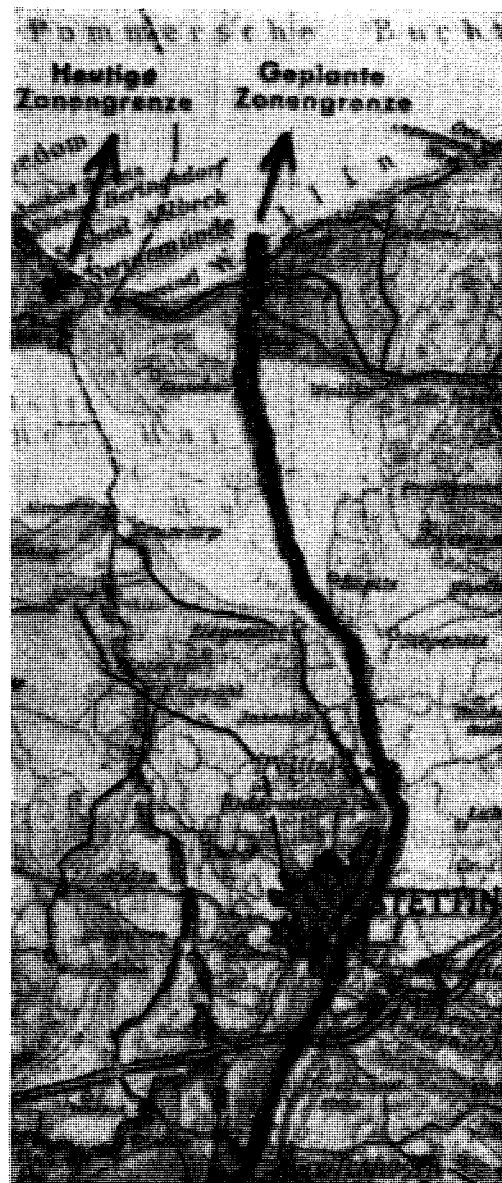
Oppgivelsen av den polske okkupasjon synes så meget mere bemerkelsesverdig som Stettin (med rundt regnet 400,000 innbyggere før krigen) er den nest største av de polskbesatte byer i det hele tatt. Den største er Breslau med rundt regnet 650,000 førkrigsinnbyggere, og den tredje største Danzig med 250,000 innbyggere i 1939. I Breslau bor idag omkring 400,000 mennesker, i Danzig 250,000 og i Stettin likeledes 250,000.

Stettin ble grunnlagt i det 12. århundre og var inntil 1945 befolkningsmessig en ren tysk by, som hadde utviklet seg til den største tyske sjø- og innsjøskipsfartsby i Østersjøområdet. I 1243 fikk Stettin byrettigheter og var siden det 13.

forekommet noe slikt i det okkuperte Norge», og at det også fant sted «bare noen få likvidasjoner» under okkupasjonen.

Vi skal ikke ta opp noen diskusjon med den rettensmann Hauge om hvorvidt det antall mord som ble begått var få eller mange, men vi vil anbefale høyesterettsadvokaten når han nå først gjør seg bryderi med å tilskrive det amerikanske ukemagasin, å la det få til erstatning for historien om de avskårne tunger en skildring av mordene på jødene ved Skrikerudtjernet, Gulostens mord på tyske krigsfanger, eller terroristenes egen beretning om den bestialske mishandling av mord på den unge pike Elsa Kristoffersen.

Ellers er det jo nok annet å ta av også, både under og etter okkupasjonen, hvis bladet ønsker en fortsettelsesfortelling om mord og sadisme og krigsforbrytelser til erstatning for den beretning som ifølge Hauge «alle fornuftige mennesker vil skjønne — — — er fullstendig usann».

århundre medlem av Hansaen. Inntil 1637 var byen residens for hertugene av Pommern. Etter svensk besettelse fra 1648 til 1720 ble den preussisk. Stettin ble erobret av russerne i 1945 og ble etter meget frem og tilbake overlatt til Polen. Etter den opprinnelige allierte avtale

skulle Stettin forbli tysk.

Efter hva vi erfarer har en eventuelt tenkt på å overgi Stettinerområdet i mellom-tyske hender i flere etapper efter at den polske regjering med stor forbitrelse har be- kjempet enhver tilbakeleve- ring».

FOLK OG LAND
i den lyse årstiden

Tiden går — dessverre altfor fort — og vi er igjen inne i den yse årstid. Som vanlig kommer avisen vår ikke så ofte i sommerhalvåret, blant annet av økonomiske grunner. Inntektene strekker ikke til ukentlige aviser året rundt, så det må forbeholdes vinterhalvåret. For den nærmeste tid fremover er utgivelsestidene for FOLK OG LAND fastsatt slik:

Nr. 15, Lørdag 28 april
Nr. 16, Lørdag 12. mai
Nr. 17, Lørdag 26. mai
Nr. 18, Lørdag 9. juni
Nr. 19, Lørdag 23. juni

I juli måned kommer det som ifjor ingen avis, men så kommer

Nr. 20, Lørdag 4. august
Nr. 21, Lørdag 18. august
Nr. 22, Lørdag 1. september
Nr. 23, Lørdag 15. september

Vi håper så å kunne gå igang med ukentlig avis igjen, men regnskapet bestemmer om vi muligens også må sløyfe

nummeret for 22. september.

Vi ber våre lesere og våre løssalgskjøpere å ta vare på denne liste, slik at de sparer seg besværet med å ringe oss eller skrive og etterlyse «bortkomne» numre.

MENNESKET

Ikke i skogens fredlige sus er Mennesket ensom!
Ei heller på havet i storm men mellom talende tungers brus, med giftige bit som av orm, er Mennesket ensom!

Ikke i frostklare stjernennatt blir sjelen kald.
Ei heller på iset bre, men mett av gulletts golde skatt blant hjerter av frossen sne, blir sjelen kald!

Ikke hos store og vise menn vi sannheten fant,
Ei heller i eldet bok, men hos naturens beste venn, et barn i en avsides krok, vi sannheten fant!

KATHRINE AALL-NORMANN

OLA FURUETH:

Rovet av våre bygder

Det tynnes på landsbygden. Før var det jentene som drog til byen og tok seg huspost, det var likere det enn å slite med fjøsstell, ved og vannbæring og matstell og klesvask på gammeldags vis.

Nå drar også guttene, til sjøen, til industri, handel og kontor. Selv det militære tar dem og beholder dem i minst to år, — noen synes om et lett slaraffenliv og blir der.

Småbruk og gårder ligger alt som øde og forlatte minner fra en svunnen tid.

Når begynte elendigheten for alvor?

For skogbygdenes vedkommende kom det med stigende tømmerpriser. Da kom skogshalene, spekulantene og kjeltringer inn i bildet på jakt etter tømmer og skoger.

De hadde fine klær og talemåter, de hadde penger og brennevin. Det falt så lett å klore navnet på et papir i løftet stemning, det var hyggelig at noen kunne hjelpe en fattig bonde til å bli rik.

Det var bygdefolket som eide skogen, tømmeret for hundre år siden. Alle gårder hadde skog, selv de små plasser hadde sin teig for sitt bruk, ment til hustømmer og ved. Innover fjellet var det almenninger, sameiestrekninger hvor de beitet med dyrene, fisket og jaktet.

Vi har historier i fleng om Næverkant-Ola som kjøpte tømmer og fikk eier-

ne til å kjøre for seg. Han klarte nesten alltid å få det til slik at kjøringen ble skyldig. Så tok han, Næverkant-Ola skogteigen med myndighetenes støtte.

Det var mange andre. Driftige handelsmenn med små sager ved kysten. De kom oppover dalene og ble lett til plankeadel. Dessuten lensmenn og sakførere som forstod å bruke loven til sin fordel, og til bygdenes fordervelse.

Idag er det mest byfolk som eier skogene, bønder sitter der plyndret og ribbet, og når ungdommen ikke vil stelle dyr lenger, så må han slå ned/besetningen.

Han har vært plyndret så lenge at han lærer omsider. Tross skogopsyn innføres det flatehugst og alt som teller i penger slås ned.

Når skogeieren inne i byen rekvirerer 1000 kubikkmeter, ja, så finner blinkeren ut hvor det er mest masse og slår på for fote til blinkelista er fyllt.

Så tar bonden etter. Det er fortlig slikt. Stat og kommune fordrer mere penger i skatt, det er bare å slå ned trær, — sålenge det finns.

For tredve år siden var det nesten ingen annen utvei for en bygdegutt enn å bli gårdskar eller skogsarbeider.

Idag slipper de det. Ingen nybegynner kan få arbeid i skogen, fordi skogeierne ikke vil ta inn en som kanskje ikke hugger for mere enn det trygdekassen skal ha pr. uke.

Så reiser ungdommen ut, både jenter og gutter. By og industri, sjøfart og handel suger dem til seg.

Ingen vil være gardkone lenger, ingen vil stelle dyr. Besetningene slås ned, høy til fôr er ikke salgbart lenger.

Dyrleger, agronomer og forstfolk blir arbeidsløse. Så lenge jorden ikke blir helt

(Forts. side 7.)

Dødsdans
i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager

i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XIX.

Sporvognen med de to døde tyskere farer som et lyn over Wenzelsplatz og videre inn i Heinrichsgasse. Foran hovedpostkontoret blir den igjen stanset. Den negang av bevegde tsjekkere. Man ser jaktgeværer, man ser revolvere og maskinpistoler, man ser her og der også løsvrevne jernstenger.

«Er det tyskere med?» skriker de allerede langt borte.

«Dere kan få to», skriker vognføreren tilbake.

«Hvor er de svina?»

«Godt at du minner meg om svin, på denne tiden skulle jeg forlengst vært bak slaktehuset. Plass der!»

«Har du ikke hørt at man skal gå til Kringkastingshuset?»

«Jeg går ikke, jeg kjører, det er mitt yrke.»

De bevegde puffer hensynsløst Martha ned fra plattformen, river døren opp og ser likene «Prima, prima», mumler de, men man kan se at de ikke akkurat liker seg.

«Altså, ta dere likene, jeg kjører videre», sier vognføreren og griper jernstangen som han bruker til sporskiftingen fast i hånden.

«Er du bløt? Tyskerne på Wenzelsplatz ville jo se det hvis vi slepte likene ut!»

«Det gir jeg pokker i. Jeg er ingen likvognkjører, jeg er sporvognsmann. På Wenzelsplatz gikk det godt, men Gud vet hvorledes det kan gå på neste holdeplass. Det er dere som lager bråk, så likene tilhører dere!»

Tilslutt blir man enige om at likene skal lastes ut ved Heinrichskirche. Dette område er også på tsjekkisk hånd — alle sier som en selvfølge at det eller det er på tsjekkisk hånd. Til Heinrichskirche er det bare noen skritt fra hovedpostkontoret. Da likene blir båret ut, grynter noen tilfreds, men de fleste knurrer. Det var ikke nødvendig å skyte krøplingene. Hvilken idiot har gjort det?

Sporvognen kjører videre. Nå har gatene igjen nesten normalt utseende. Man ser riktignok enkelte flagg og trikolorer, men man ser også tyske sivilister og soldater passere uhindret eller sitte bak glassvinduene i restaurantene. På fortauene diskuteres mindre og større grupper. Gatehøytalerne er forstummet. Alle forretninger er åpne, folk gjør innkjøp som foran en søndag.

Sporvognen er nå overfylt. Martha Konrad står ved siden av vognføreren med brudebuketten trykket fast mot brystet og ser stift fremfor seg på skinnenes to sølvslanger. Tenke kan hun ikke, hodet er så tomt at det gjør vondt. Vognføreren ser av og til på henne. «De har valgt Dem en vakker bryllupsdag», og han banner en stund uten opphold. «Hvis denne affære går bra, så skal jeg på stedet la meg omdøpe til Adolf Hitler.»

Bak ryggen på dem forteller noen at am Graben er noen tyske kvinner blitt skutt. En annen vet igjen at K. H. Frank er flyktet fra Prag. En kvinne jamrer over at hun bare har 20 kg sukkerbiter. Hvis denne

Karlsbrücke i Prag

affæren — alle sier affære — skulle vare lenge, må hun drikke kaffe uten sukker.

Ennu over Hlavabroen og så kommer Holleschowitz. Martha holder brudebuketten høyt i været og gjør seg klar til å gå av. Ved enden av broen står det tre bevegde tsjekkere. Den negang ikke sivile slik som foran hovedpostkontoret, disse bærer alle brune uniformer med det røde armbind. Bare en har svart uniform, tydeligvis gruppens leder. Mannen i svart uniform er Marcel. Sporvognen blir stanset. Marcel står der med skrevende ben, over venstre skulder et gevær, i høyre hånd en revolver.

«Ut alle sammen» kommanderer han barskt. «Tsjekkere til høyre, tyskere til venstre. Hold legitimasjonene klar! Kontroll av revolusjonsgarden!»

Passasjerene adlyder. Enhver rekker sitt legitimasjonskort til Marcel og får så gå til høyre. Vognføreren går også ut, han vil stille om skinnene.

«Papirene dine?» overfuser Marcel ham.

«Hvilke papirer?» Trenger du kanskje klosettpapir?»

«Svar skikkelig, forstår du? Er du tsjekker eller tysker?»

«Jeg?» flirer vognføreren, «Jeg er neger, det kan du vel se?» Og rolig fortsetter han med jernstangen sin.

En kvinne med et barn hevder på gebrokkent tsjekkisk at hun har glemt legitimasjonspapirene hjemme. Men hun sverger på at hun er tsjekkerinne. Mens hun blir ført tilvenstre med barnet, brølende av redsel, løper Martha uhindret videre over gaten til Antoniuskirken. «Det vil bli godt alt sammen, ikke sant, kjære Gud?» ber hun. «La alt bli godt, kjære Gud!»

Da — rett over hodet hennes lyder en stemme fra høytaleren. En stemme drukken av hat.

«Det er revolusjon, pragere og pragerinner! Vår hellige tsjekkiske revolusjon!»

«KAMP» OM KRINGKASTINGS-HUSET

Efter opprettelsen av protektoratet Böhmen og Mähren fikk kringkastingen i Prag en tysk sjef. Ellers var det ingen forandring, ingen ble oppsagt og de enkelte avdelinger arbei-

(Forts. side 8.)

En artikkelserie av Alexander Langes

Dramaet på Syrebekkestøylene

Feilaktige dommer for «drap»
som må revideres

VII.

Skjød en av sabotørene Syverstad gjennom hodet?

Fra Haddland i Rauland

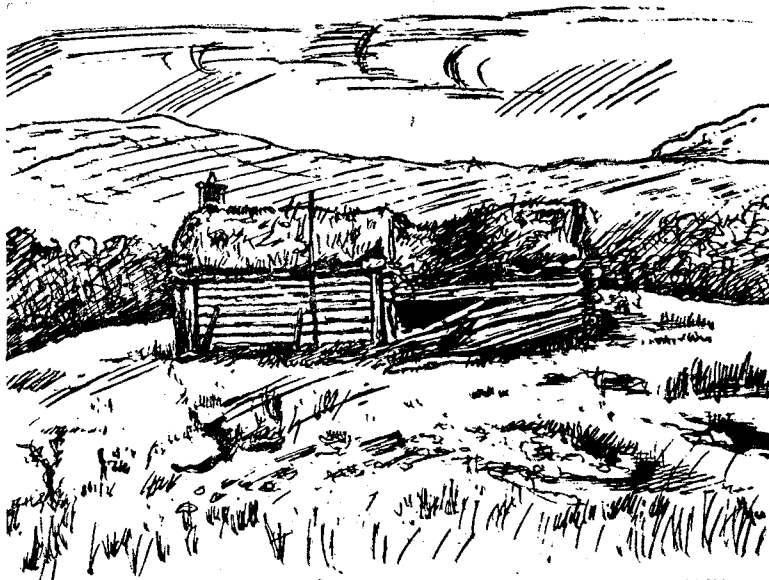
Hermed skal slås fast at til min på åstedsbefaring og på avskrift av saksdokumenter etc. byggede undersøkelse av dramaet på Syrebekkestøylene — er jeg blitt drevet i en følelse av stoffets saga-aktige storhet og en anelse om at her foreligger to justismord og et upåttalt opprørende drap på den 79-årige Halvor Tarjeison Lognvik. — Ingen av brødrene Lognvik har bedt om eller tilskyndet til dette arbeid, som jeg uanmodet tok fatt på, beveget av en indre impuls gjennom flere år og som jeg ikke lengre kunne stå imot. —

I tidligere artikler er søkt påvist hvorfor lagmannsrettens dom er gal. Det ville ha vært et mareridt for visse å se den ført opp i langsom kino for den internasjonale menneskerettighetsdomstol sammen med andre sørgelige saker fra det norske, politiske rettsoppgjørs forsøk på å ødelegge hederlige og fedrelandssinnede kvalitetsnordmenn. - Hønsvalds og Lyngs angst og juridiske gnageres uro overfor en slik eventualitet forstår jeg meget vel!

Dommen i dramaet fra Syrebekkestøylene er utvilsomt — som man vil ha sett — bygget opp på en konjunkturbetont tilsidesettelse av kjennsgjerninger, på en fundamental begrepsforvirring, på en undlatelse av å lese straffeloven innenat, på mer eller mindre uriktige vitneprov og «teorier».

Om ett vitne foreligger desverre en erklæring om at vedkommende var «registrert som agent ved Referat IV N» i det tyske sikkerhetspolitiet under okkupasjonen. Ifølge erklæringen hadde vedkommende «utmerket forstått å drive et dobbeltspill, som dog ikke var skadelig, eller bedre uttrykt, ubetydelig skadelig for den tyske okkupasjonsmakt, da hans virksomhet skjedde i overensstemmelse med IV N.» — Jeg legger dog ingen vekt på denne erklæring vis a vis andre omstendigheter ved Lognvikdommen, som etter mitt skjønn gjør denne klart invalid. — Ved eventuell gjenopptagelse av Syrebekksaken nu, ville en slik utenretslig erklæring — skrevet av en tysker — som

(Forts. side 8)

Syrebekkestøylene

BEDRAG ISTEDENFOR FRED

En rystende dokumentasjon om den amerikanske utenrikspolitikk som har bragt ulykke over Europa

En artikkel av Helmut Sündermann i «NATION EUROPA».

II.

Heller ikke med hensyn til Folen kunne det være noen tvil lenger for Truman da han møttes med Stalin. I Jalta hadde Roosevelt og Churchill som kjent med hensyn til dette folks fremtidige skjebne stadig vekk forsøkt iallfall å bevare ansiktet.

I begynnelsen av juli 1945 var det endelig og sluttelig kommet så langt at det ble forkynt i Moskva dannelsen av en polsk «nasjonalregjering». Det amerikanske utenriksdepartementet var nøye underrettet om at ikke mindre enn 16 av de ialt 21 nye polske ministre var kommunister, og om «statspresident» Bierut var kjent at han i tyve år var regnet som Kominintern-agent. Alt dette hindret ikke embetsmennene i Washington i å forsikre sin president at dannelsen av denne regjering var «et avgjørende og positivt skritt fremover» (I, 717-719). Truman skyndte seg slik med å oppta diplomatiske forbindelser mellom USA og den nye polske regjering, at Churchill tilogmed kom i en øyeblikkelig alvorlig vanskelighet ved det: Den i London inntil da fremdeles virksomme polske eksilregjering måtte i hui og hast oppløses. Truman tilstod tilslutt en utsettelse på 48 timer slik at Churchill kunne treffe de nødvendige disposisjoner (I, 735).

Da den amerikanske chargé d'affaires hos denne polske eksilregjering 5. juli erklærte sin misjon for endt, måtte han ta imot fra den hittilværende polske utenriksminister Tarnovski noen bitre sannheter, som også burde ha nådd Trumans skrivebord:

«Efter at han hadde lest vår note erklærte herr Tarnovski, at den amerikanske regjeringens forholdsregler naturligvis ikke var uventet, men at han likevel beklaget denne avgjørelse. Han sa at han ikke kunne forstå hvorfor USA og Storbritannia drev Polen i armene på bolsjevikene. Den polske regjering i London hadde ingen illusjoner med hensyn til sovjetpolitikken likeoverfor Polen. Den amerikanske og den britiske regjering syntes fremdeles å nære slike illusjoner. Han trodde de senere engang ville komme til å beklage det». (I, 736).

Man kunne på dette tidspunkt riktignok neppe tale om «illusjoner» fra de ansvarlige amerikanske embetsmenns side. De visste nøyaktig hva som skjedde med Polen! I de i slutten av juni

Europas skjebne besegles i Potsdam

utarbeidede opptegnelser til bruk for presidenten under den forestående konferanse, taler det amerikanske utenriksdepartementet helt åpent om at russerne ikke minst hadde skaffet Polen Oder-Neisse-linjen fordi innkorporeringen av et så stort tysk område og utdrivelsen av «fra ca. otte til ti millioner tyskere etter all sannsynlighet ville tvinge den fremtidige polske stat til fullstendig avhengighet. Den vil trenge beskyttelse mot tyske irredentiske krav og således bli en fullt utviklet Sovjetsatellitt». (I, 744).

Et eventyr som er meget utbredt endog idag sier at president Truman ganske enkelt var blitt narret i Potsdam med hensyn til Oder-Neisse-linjen, da det finnes to elver av navn Neisse. De amerikanske forslag for den tysk-polske grensefastsettelse forutså i virkeligheten at en

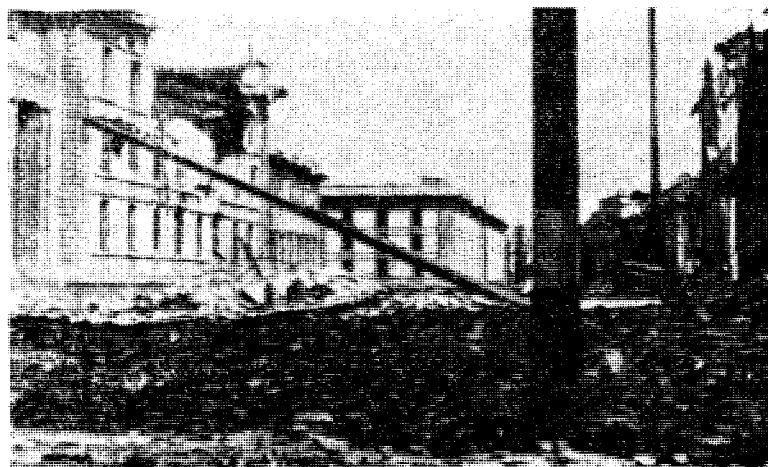
stor del av Schlesien skulle forbli hos Tyskland. Imidlertid hadde Stalin allerede på Jalta-konferansen uttrykkelig erklært:

«Det finnes to Neisse-elver, den østlige og den vestlige. Jeg holder på den vestlige. (Møte 6/2 1945).

Dengang forble spørsmålet formelt uavgjort, og inntil begynnelsen av juli 1945 kunne den amerikanske regjering tilsynelatende sveve i den tro at det med hensyn til Oder-Neisse-linjen ennå intet faktisk var skjedd.

Man undersøkte riktignok heller ikke og viste seg forbauset da Stalin — knapt otte dager etter at han hadde besatt Thüringen — slapp katten ut av sekken: 7. juli meldte sendemann Murphy «hemmelig og med il» fra Frankfurt til Washington at den sovjetiske marskalk Sjuikov om eftermiddagen sam-

(Forts. side 6)

Churchills verk er fullendt: Riks kanseliet i Berlin april 1945

Bedrag istedenfor fred —

(Forts. fra side 5)

me dag under det første møte i den allierte «kommandantur» i Berlin belørende hadde meddelt, at den sovjetiske okkupasjonszone i Tyskland nå strakte seg til Oder-Neisse-linjen, alt område øst for det var allerede overgitt til Polen (I, 633). — Temmelig opphisset telegraferte Murphy denne nyhet hjem og tilføyet: «Jeg ville være meget takknemlig for omgående råd fra ministeriet i den anledning». — Det fremgår ikke av dokumentene hvilket svar Murphy fikk, men tre uker senere viste det seg at den amerikanske motstand mot Oder-Neisse-linjen bare hadde vært spilltekeri.

Til syvende og sist var det nettopp president Truman, som 1. august mottok komin-ternagenten og nåværende polske statspresident Bierut og med en viktig mine meddelte ham «på vegne av de tre stormakter» at de territoriale grenser var blitt «fastlagt» overensstemmende med de polske forslag. Hva som ble forhandlet ved polakkenes viktige besøk i «det lille Hvite Hus» fremgår av opp- tegnelsene til den daværende viseministerpresident Mikolajczyk. «The territorial boundaries have been established — —». Utgiveren gjør oppmerksom på at Mikolajczyk brukte det polske ord «ustalone», skjønt dette ikke helt gjengir omhandlede konferansevedtak. Ubestridelig er det at Truman i tilknytning erklærte at den polske regjering var «ansvarlig for forvaltningen innenfor disse grenser». (II, 1540).

Bolsjeviken Bierut viste seg i denne betydningsfulle stund som en formfullendt diplomat. Han skjulte sitt flir og takket personlig den amerikanske president for denne avgjørelse! Beskjeden avverget Truman — han talte på vegne av de tre store makter og kunne bare ta imot takken i denne egenskap. Man ble tilslutt enige om at Mikolajczyk fikk anledning til å tale til Truman som USA's president. Denne svarte igjen som avslutning på denne høytidelige scene:

«Vi gjorde det av vennskap for Polen», og han sa at han selv var meget interessert i Polen og at han håpet at Polen ville bli fritt og lykkelig». — (II, 1541).

Man bør visselig ikke underkjenne betydningen idag og senere av den kjennsgjering at den endelige polsktyske grenseregulering ble overlatt til en fremtidig

Averter i «Folk og Land»

fredsavtale, men Trumans skjebnesvangre iver etter å akseptere ethvert alvorlig sovjetisk krav, har også her skapt forvirring og uholdbare tilstander.

Og dette skjedde på et tidspunkt da USA befant seg på høyden av sin makt og et vink ville vært nok til å bringe Stalin til fornuft!

Ennu et annet og ofte nevnt eventyr til undskyldning for Truman blir gjendrevet av Potsdam-dokumentene: påstanden om at det fremfor alt var viktig for den amerikanske president endelig å sikre den i Jalta allerede av president Roosevelt oppnådde deltagelse av russerne i krigen i Øst-Asia. Under Jaltakonferansen stod de tyske arméer fremdeles i felten, men nå var Tyskland brutt sammen og dermed klart at Japan henvist til seg selv ikke lenger kunne føre krigen videre. Senest 18. juli 1945 visste president Truman at japanerne var rede til å avslutte krigen, for han meddelte denne dag Stalin at han bortsett fra de kjente japanske telegrammer til Moskva også hadde fått underretning over Sverige om den japanske fredsberedskap (II, 1588 og II, 1599). Istedenfor å gå inn på den japanske fredsberedskap, fant Truman det sammen med Stalin for best å få japanerne til å sove («lull to sleep») for ihvertfall fremdeles å muliggjøre den russiske inntreden i krigen. Formodentlig har også ønsket om å prøve atombomben på tett bebodde områder hatt innflytelse på presidentens selvsomme beslutning.

Som en kan se av Potsdam-dokumentene hadde Trumans militære rådgivere allerede midt i juni, da de japanske fredsølere ennå ikke var kommet frem, uttrykkelig forsikret at inndragingen av Sovjetsamveldet i krigen i Øst-Asia heller ikke fra militært synspunkt var nødvendig.

18. juni fant det i Det hvite Hus under forsete av presidenten sted en militær toppkonferanse hvor den videre krigføring mot Japan ble drøftet utførlig. Herunder fremkom det mange interessante synspunkter, således erklærte admiral Leahy — årelang militær spesialrådgiver for Roosevelt — med ettertrykk at han på ingen måte delte den oppfatning at Japans «betingelsesløse kapitulasjon» var nødvendig. Han fryktet «ingen fare fra Japan i overskuelig fremtid, heller ikke om vi ikke kan tvinge det til kapitulasjon» (I, 909). Ikke mindre betydningsfull var erklæringen som marineøverstkomman-

derende admiral King avsluttet konferansen med. Han la vekt på

«ettertrykkelig å betone at uten hensyn til ønskeligheten av en russisk krigsinntreden, så var denne ikke uunværlig, og han mente man ikke burde gå så langt som til å be dem å være med. Selv om kanskje omkostningene ved å beseire Japan da ville bli større, så var det for ham ingen tvil om at vi kunne klare det alene. Han mente at bevisstheten om denne kjennsgjering ved den forestående konferanse kunne styrke presidentens hånd kraftig. («He thought, that the realization of this fact should greatly strengthen the President's hand in the forthcoming conference» I, 910).

I Potsdam hadde en kunnet legge grunnlaget for en varig europeisk fred. Truman måtte bare ha vært villig til å gjøre det. Men han syntes ikke engang å ha tenkt på det. I en opptegnelse av hans daværende utenriksminister Stettinius blir det direkte advart mot et slikt mål, det var «ønskelig å unngå innkallelisen av en fullstendig freds-konferanse» (I, 283).

Slik hendte det at knapt tre år etter at den amerikanske president Wilson i salvesfulle taler hadde fordømt ethvert «hemmelig diplomati», så utleverte en annen president i USA bak lukkede dører til den russiske diktator halve Tyskland og Øst- og Sydøst-Europa. Dette uttrykk er ikke overdrevent når man betenker at amerikanerne dengang var i den stilling at de kunne si et «nei», som Stalin ikke hadde kunnet ignorere. Isteden for met Trumans politikk seg med sikte på å holde Stalin i godt humør, og den som i dagens sovjetnoter leser om de lovpriste «vedtak i Potsdam» — slik som dengang ble offentliggjort — den kunne tro at det for all nutid og fremtid bare fantes ett eneste problem i verdenspolitikken: å holde Tyskland nede!

Historikerens søken etter de dunkle motiver for Trumans demonstrative døvhet overfor alle advarsler — ennå 13. juli, kvelden før konferansen lot engelskmennene offisielt erklære i Washington: «de to regjeringer bør ikke nøye seg med å gi sin tilslutning til den nåværende situasjon» (I, 780) — kan ennå komme til å vare lenge og vise forskjellige aspekter. Av hans rådgivere i dagene før og under konferansen var Byrnes som nyutnevnt utenriksminister i begynnelsen av juli, den minst orienterte. Av dokumentene fremgår det tydelig at av de embetsmenn fra utenriksdepartementet som ledsaget presidenten, ble

Grosshandlære i folkets —

(Forts. fra s. 1)

cessen — ett gyckel med Rätten utan motstycke i historien — som utgangspunkt skall leverera «bevisen» för anklagelserna riktighet. Dessa «bevis» utgöras av filmer, som man fått från främst Sovjet, Polen och Östtyskland om de tyska förbrytarna och deras människoutrotning, deras morddåd, tortyr och terror. Med de autentiska skildringar, som föreligga från slav-, tortyr- och förintelseläger i Sovjet och de östeuropeiska satellitstaterna efter 1945 samt i filmarkiven från krigsåren om de hundratusenden bomboffren för den allierade luftterrorn (Dresden t. ex.) ha de kommunistiska leverantörerna haft lätt, då det gällt att tillfredsställa de svenska geschäftmakernas önskan om «saftiga saker» Ecklesiastikminister Edenman förskaffade sig som bekant även en ny röd fjäder i hatten genom att desavouera den statliga filmcensuren och ge fältet fritt för de skumma intressena. Eljest bör det inte vara obekant, hur de kommunistiska propagandis-

«Russlandsspecialisten» Charles E. Bohlen och «spesialassistenten» Benjamin Cohen tilkalt til alle rådslagninger, fra dem stammer også de viktigste protokoller.

For oss tyskere og for de folk som er truffet på det alvorligste ved den i Potsdam fastslåtte manglende amerikanske interesse for Øst-Europa er det en svak, men ikke uviktig trøst, at det i Potsdam uten noe slags folkerettslig grunnlag og med fullstendig utsjaltning av naturrettens nasjonale selvbestemmelse ble godtatt voldshandlinger, som ikke engang kunne stå for øyeblikket, for ikke å snakke om fremtiden.

Revisjonskravet er dobbelt begrunnet: Det vedrører på den ene side det politiske system med nasjonale regjeringers avhengighet av fremmede stormakter, mens det på den annen side er klart at den i Potsdam dekreterte territoriale regulering i Mellom-Europa ikke bare ikke har løst de gitte befolkningsproblemer, men i høy grad skjerpet dem. Utførlig er gjengitt i Potsdam-protokollene de argumenter med hvilke de argumenter med hvilke en polsk delegasjon for «de tre store» i et sær-møte begrunnet sitt krav på Oder-Neisse-linjen. I midtpunktet for uttalelsene stod de polske «demographic needs», altså krav på «Lebensraum» (I, 760). Det blir fremholdt at en «nasjon av en slik vitalitet som de nåværende polakker» ikke kunne ha en større befolk-

terna i välutrustade förfälskningscentraler skapa dokumentärfilmer på beställning. Metoden kunde som bekant 1945 tillämpas även i väst. Koncentrationslägret Dachau är här signifikativt. När amerikanerna ryckte in fann man ingenting av propagandans gaskamrar eller tortyrinrättningar. Men sådant skulle ju finnas, varför tyska fångar finga bygga gaskammare, arrangera avrättningsplatser o.s.v. Under många år vallfärdades till denna «skräckens hemvist», men nu är som bekant bluffen definitivt avslöjad.

Vad är det nu för herrar, som här i vårt land fungera som denna kommunistiska hets- och hatpropagandas agenter. Ingen svävar väl i tvivelsmål om avsikten med dessa «dokumentärfilmer» i västerlandet: utmanövrerandet av Tyskland i det västliga försvarsblocket i och för kommunistisk hegemoni i Europa.

«Sakkunnig» klippare och sammanfogare av filmen «Krigsförbrytare», mannen som valt och vrakat i det ymniga skräckmaterial, som kommunisterna ställt till förfogande, är fil. mag. Erik Holm, anställd på Utrikespolitiska intitutet med K. E. Birnbaum som chef (vilken efterträdde Lennart Hirschfeldt på posten). Magister Holm är som bekant även utrikeskommentator i TV, där hans framträdanden icke i minsta mån torde irritera Moskvias iakttagare.

Affärsmannen i denna propagandaskräck är ägaren av «Minerva Film AB», direktören Tore Sjöberg. Denne 46-årige idkare av det lukra-

ningstetthet enn omkring 80 mennesker pr. kvadratkilometer — og de nye grenser ville knapt nok oppfylle disse krav!

Ingen av deltagerne i Potsdam-konferansen kastet bort en tanke på at det også vest for Oder-Neisse-linjen kunne finnes «demographic needs» og at hensynet til et slikt synspunkt også innførte i området for den politiske planlegging andre folks vitalitet. Enhver omtale av det overdimensjonerte forræderi mot fredstanken som ble bedrevet i Potsdam fører tvangsmessig til den dramatiske fastslåing, at like overfor de idag ca 80 polakker og 90 tsjekkere pr. kvadratkilometer, står idag over 200 tyskere pr. kvadratkilometer.

Bare ringe fysikalske kunnskaper er tilstrekkelige til å vite at en slik trykkforskjell ikke kan opprettholdes i lengden.

Forts. side 8

Rovet av våre bygder

(Forts. fra side 4)

forgiftet av kunstgjødsel, vil arbeidsstokken bestå av noen som kjører traktor og skurtresker. Her og der en kornsilo i en større stasjonsby. Siden vil vel villmarken bre seg, og byfolk i biler vil en og annen gang raste på de nedlagte gårder.

Hvordan vil det så gå med de flotte meierier når ingen leverer melk?

tive. «dokumentärfilm»—geschäftet är «den svenska filmbranschens nya gullgosse» som vet «hur man skall göra stora pengar». Det är den sakkunniga bonnier-Expressen, som faller detta omdöme. Må vi även anlita Expressen vid utformandet av karakteristika i denna filmprofil.

«Sjöberg gör affärer i Adolf Hitlers och nazismens ogärningar», fastställer Expressen, som erinrar om hur titulus Sjöberg tillsammans med den judiske filmklippingsexperten Erwin Leiser for till Ostberlin och där fick flera mil skrækkfilm, ur vilken man plockade de fetaste bitarna och fick fram filmen «Den blodiga tiden», som hadde premiär i april 1960. Den blev «svensk(!) films största exportaffär», den sålde til 92 länder, och man rakade in «några miljoner» i vinst. Propagandaværdet for Moskva och världskommunismen torde inte kunna räknas i pengar, varfor man tillfullo forstår den vilja till fortsatt samarbeite, som de østlige propagandacentralerna visat i sina materialleveranser till den nya filmen «Krigsforbrytare».

Här har som sagt «gullgossen» Sjöberg ersatt Erwin Leiser med magister Holm. Expressen ger opplysning om anledningen: «Leiser är inte med i «Krigsforbrytare». Herarna blev okontanta, som ofta sker i dansen kring penningen».

Opplysningen är förvisso avsløende. Liksom tidningens oppgift om att, «Sjöberg är inte direkt populær i branschen. Kollegerna kallar honom vid øknamn. At hans stundom skrupelfria metoder rynkar man på nasan». Sjålv sticker denne største grosshandlære i hets och folkforgiftning icke under stol med sitt geni: «Pengar føder pengar, om man rätt behandlar dom!»

Filmen «Krigsforbrytare» har hittills sålts till ett 40-tal länder. Den är svensk exportvara och kommer att ge direktøren Sjöberg nye millioner i fortjænst. Sverige kan — och det behøver inte drøja så længe — få betala for detta dess ærofulla vapen i det kalla kriget.

Hvor skal papirfabrikkene få råstoff fra når det ikke er noen til å arbeide i skogen?

Hvem skal skaffe mat til byenes millioner?

Hvem har tenkt på beredskap og matlager hvis storkrigen kommer en dag? Det er på tide at regjeringen og byfolk begynner å tenke seg om.

Blir det ikke krig, så dør landsbefolkningen ut. Blir det krig, så blir byfolk blåst bort først, og de som lever over sulter ihjel, fordi det ikke er igjen noen til å skaffe mat på landet.

Vi skulle vel alle være i samme båt.

Det er lettere å håndtere folk i by og industri. LO og AP vet det. Skog og land har de holdt for narr så ofte, at folk forstår at de ikke teller med, hvis de ikke kommer seg over i en fastere forening, et solidere Forbund.

Men først bør bygdefolket få skogen tilbake, siden de gårder og bruk som byfolk har til feriesteder. Før vi går inn i et større marked med enda sluerer haier, bør vi som landsmenn gjøre rett og skjel.

Kausjonsansvaret har drept mange. Det må komme en ny lov som sier at både mannens og konas navn må stå på papiret, og der det er barn må også overformyndieriet gi sitt samtykke.

Det kan vel være så at det mangler noen tusen befalingsmenn før vi er klare til å ta ansvaret vi har tatt på oss i NATO. Men uten mat og drikke duger det heller ikke med helter.

Amerikas overskuddslagre ligger langt borte og over et stort hav.

Vi har sædejord nok, men snart ingen til å så, fordi alle vil tjene penger, lettvint. Vi har plass til noen millioner husdyr, men ingen vil stelle dem, fordi det er mere morro å kjøre bil og stå på en frisørsalong og krølle hår.

Før våre forutseende politikere lar oss gli inn i en ny firehundreårsnatt, burde hver især tenke seg om.

Vi burde hatt et Nordens Lhasa hvor våre vise menn, ubesværet av kremmerintresser, bymentalitet og jødisk-babylonsk pengesystem kunne stake ut veien for oss.

Men det er vel for sent. Vi er vel alt i den femogtyvende time.

OLA O. FURUETH.

Hvor kan du nekte at de ting er sanne som bærer sannhetslegnet på sin panne?

(W. Shakespeare)

EUROPEISK UNGDOM —

(Forts. fra s. 2)

Terror stadfæstede deresfor Fode, deporterede Hundretusinder til de Russiske «JALTARET».

Hvor var Amerikas Forsvars- og bistandsvilje under det Ungarske Folks Skæbnekamp? — Hvor var Amerikanerne under Potsdamoprøret??? — Hvor var de, da Polen søgte at frigøre sig af de Røde Lænker??? — Man nedsatte Undersøgelseskommisioner og sendte høflige Protestnoter, altimedens Russiske Polititropper fuldførte den fuldstændige Knægtelse af Frihed og Ret, — nedslagtede

deresfor Fode, deporterede Hundretusinder til de Russiske Udryddelseslejre.

Berlinmuren står som et sidste afskrækkende Vidnesbyrd for Amerikanernes fuldstændige manglende Evne til at forsvare, endsige befri Europa for den Røde Pest. — Europas Skæbne er beseglet, — medmindre Europa selv rejser sig til kamp.

Lederen for Nordiska Rikspartiet, Göran Assar Oredsson har sendt oss denne artikkel:

De franska Fallskärmjägarna

Om dessa unga fransmäns mod och offervilja, fick vi svenskar höra i radion söndag den 25. mars d. å. Intressant att höra var, att dessa unga fallskärmsjägare inte kämpar för någon demokrati, eller hänföres av vare sig demokrati eller kommunism! Gunnar Kumilen berättade bl. a., att han samtalat med ungerska ungdomar i Budapest, just när den första striden mot rysserna var över 1956. Han hade frågat de ungerska ungdomarna varför de hatade kommunismen. Det är dess förljugenhet, lögnen och falskheten! svarade de. Han hade frågat dem, om de ville införa det demokratiska västerländska systemet, men detta förnyste denna ungdom bara åt. —

Kumilen påpekade likheten mellan dessa ungdomar och de kämpande unga fransmännen. De kämpar för «något annat», något högre än välfärden, makligheten etc. Och «detta andra» är nazismen, tillade han. Han slutade med orden, «Fred i Algeriet, ett självständigt Algeriet blir säkert verklighet, men därmed är inte framtiden säkrad för demokrati, øst — eller västblock. Vad ungdomen kallar «något annat», kommer att växa sig starkare och starkare».

Ja, något av detta fick Sveriges radiolyssnare höra på program 1. den 25. mars 1962. Måntro om någon av dessa radiolyssnare tänkte på vad «Nordisk Kamp» skrev i en förstasidaartikel nr. 4-5 1958! «Nordisk Kamp» förutsade där precis vad Sveriges Radio först 4 år senare förmedlar. Följande kan citeras ur «Nordisk Kamp»-artikeln:

(1. Beträffande fallskärmsjägarna) Övningar beskrivas, vilka otvivelaktigt äro hårdare än dem, de tyska SS-trupperna finga genomföra. Bigeard döljer icke sin sympati för den effektivitet, som ådagalades av tyskerna under kriget, det är en inställning, som delas av hans officerare, vilka ofta roa sig med ett presentera sig «Fänrik

Richard, SS»..... En kamrat har alltid rätt. Hans rop på hjälp är en tillräcklig anledning att trotsa döden. Envar vet, att han under krigsinsats aldrig överges av sina kamrater. Fallskärmsjägaren har inga personliga ägodelar, allt måste delas med kamraterna.

Ingen kan motstå den livsrytm, som fallskärmsjägarna föreskriva sig själva. När dessa soldater, vilka skola vara välväxta, kattlikt smidiga, läta rörliga och motståndskraftiga, marschera fram gatorna sjungande: «C'est nous les africains, — quel revenons de loin. Nous venons des colonies — pour défendre le pays», känner man en betryggande visshet, att de fosterländska elementen icke kunnat förintas ens i det av värsligan så miss-handlade Frankrike.

2. Beträffande det som Gunnar Kumilien benämnde «något annat» och som han förutsade vara på stark fram-marsch över hela världen, så skrev «Nordisk Kamp» i samma artikkel:

«Överallt i Europa jäser det också våldsamt under den skenbart lugna ytan, det pyr allt kraftigare i den nationella glöden och det sjuder allt intensivare i de förslavade folkens sinnen. De europeiska folken kommer att följa upprorsfanan —. Den västerländska kulturen skall uppleva en storartad renässans sedan den orientalska fernissan tvätats bort, och de västerländska folken skola åter intaga sin berättigade plats som de största kulturskaparna hittills i världshistorien».

«Nordisk Kamp»-artikeln slutade med bl. a. följande:

«I och med att de nationella strömmingarerna rundt om i Europa växa i kraft och intensitet, kommer även den svenska nationalismen (nordiska nationalismen) att bringas till större aktivitet..... Även i vårt land skall den dag randas, då livsbejakande ungdom under sång taktfast marschera genom gatorna sopande undan all mossbelupen demo-

kratism, all själ- och blodlös kosmopolitism, all livsfientlig negatism och all brottslig defaitism.....

Europas folk har kunnat leva vidare trots Atlantis-katastrofen, trots øknens seger i våra förfäders grönskande Sahara, trots hunner och mongolstormar, trots digerdöd, trots blodiga religionskrig samt av ickeeuropéer inspirerade s.k. frihetsrevolutioner. Europa har även överlevet den av mörkmännerna arrangerade broder-slakten under sista världskriget liksom därefter följande masslikvidering av nationalister. De västerländska folkens tiotusenåriga utvecklingskedja smides vidare av trovissa och entusiastiska nationalister.... Obruten sträcker sig kedjan genom årtusenden från det sägenomspunna Atlantis, till det förhistoriska Sahara, till Egypten, det minoiska Kreta, Mykene, Hellas, Rom, det heliga romerska riket av tysk nation, Karl V:s globala välde, Ludvig XIV:s och Napolions riket fram till Tredje Riket.

Den smides vidare av unga starka händer, och kedjan skall till sist länka samman alla Europas folk i en öpp-lösliig förening i ett rike där inga amsas dvärgalåt kommer att höras, utan endast klangen från positiva, livsbejakande och arttrogna människors stämmor kommer at ljuda. Den västerländska ordningsidéen kommer slutgiltigt vinna seger över minusfolkens anarkistiska och nihilistiska idéer. Detta innebär ljusets seger över mørkret, kosmos istället för kaos».

Vad vi alltså för 4 år sedan förutsade och lovade i «Nordisk Kamp» var inte storordiga tomma löften eller fantasier. Utvecklingen sedan dess, har givet, och ger oss dagligen, RÄTT! «NORDISK KAMP» är visserligen av vår demokrati bojkottad, men vad vi skrivit, det bekräftar nu, till och med, Sveriges Radio såsom rätt och riktigt.

Och Nordiska Rikspartiet i Norden deltar i den världsomspännande striden mellan de konstruktiva och de destruktiva krafterna. Striden upphör icke, förrän minussjälarna slutgiltigt förintas. Vår idé kommer att segra! Inom de fosterländska leden är skapad en anda frisk och äkta. I Nordiska Rikspartiet, lika dynamisk och stark, lika optimistisk och fosterländsk som hos våra kamrater — de franska fallskärmsjägarna. JA, lika sann och äkta, som hos de unga män som för 20-talet år sedan offrade sina liv i Østerled.

GÖRAN ASSAR OREDSSON

Dramaet på Syrebekkestøylen

(Forts. fra side 5)

den er — med den rådende tyskerhets — ikke bli tillagt noen som helst betydning, må man anta.

*

Det etterfølgende er ikke hentet fra Njaaalssaga, men er avskrift av bonde Johans Lognviks forklaring den 26. juni 1945 til politikonstabel Melby:

Min bror var lensmann i Rauland. Cirka 14 dager før påske ble han bortført av ukjente menn. Jeg fikk rede på det av hans kone samme søndag formiddag, da de var og hentet ham. Jeg var gått bort til hans gård for å høre folkemusikk i radioen samt høymesse. Min svigerinne fortalte da at min bror var reist avgårde med Jon Landsverk klokken 07,30 om morgenen (11/3 1945). Da klokken var 13,30 om eftermiddagen reiste jeg etter, da jeg begynte å ane uråd. Min svigerinne fortalte meg nemlig, mens jeg var på gården (Nystog), at min bror var blitt varslet om ikke å gjøre noe i tilfelle han hørte smelling eller skyting ute i bygden.

Jeg tok ikke våpen med meg da jeg drog, men derimot en hund som min bror hadde. Sammen med denne fulgte jeg skisporene som min bror og den andre karen hadde efterlatt seg. — Jeg fulgte sporene helt til jeg

Bedrag - -

(Forts. fra side 6)

Og den som bare så noenlunde kjenner menneskehetens historie, vet at fremmedherredømme riktignok lar seg opprettholde lenge når bajonettene regjerer, men før eller senere bryter det dog sammen, fordi det virker mot naturlovene. Det som sågar var rett i Afrika, vil en dag være rimelig også i Midt- og Øst-Europa. Det er det sikre håp til alle de små folk som efter motvillig ødeleggelse av den tyske besyttelsesmakt ble prisgitt av Truman til sovjetkolonialismen.

Slik vil de uhyggelige vedtak i Potsdam, som man så hyppig pokker på i Moskva, fordi det her påny var en amerikansk president som drev forretninger for Sovjet, en dag finne sin plass i verdenshistorien bare som et dystert mellomspill.

*

Disse bemerkninger kan ikke avsluttes uten en dagsaktuell tanke på et tidspunkt da en amerikansk president påny andektig skuer mot Moskva: La oss håpe at det ikke også når det gjelder herr Kennedy junior en vakker dag må skrives en artikkel med overskrift: «Forræderi istedenfor fred».

traff på en mann inne i skogen. Da han fikk se meg vendte han om og satte kursen mot bygda. Jeg gjorde det samme og fulgte etter ham. Da jeg kom tilbake til bygda spiste jeg middag. Etterpå ringte jeg til Halvor Rui, Svalastoga på Haddeland, Rauland, for å høre om han hadde sett noe til min bror. Han svarte meg imidlertid at det hadde han ikke.

Jeg dro da avgårde igjen cirka klokken 7 og nu tok jeg med meg min brors revolver, da jeg syntes det var påfallende at han var blitt så lenge borte. Jeg fulgte skisporene igjen og under søkte på Skeie gård om Jon Landsverk, som min bror gikk ut med, var kommet hjem igjen. Her ble det svart nei, og jeg fortsatte da videre til jeg kom til Syrebekkestøylen som ligger ved Møsvatn, og hører til Juvland gård i Rauland.

Det lyste fra vinduet i støylen, og jeg skjønnte det var folk der. Jeg kom meg ubemerket bort til døren som stod litt på klem. Her spendte jeg hanen på revolveren og listet meg videre innover. Foruten min bror var det 3 mann til inne i støylen. Det så jeg på skiene som stod utenfor. Jeg skjøv plutselig døren litt opp og stakk hånden med revolveren innenfor, samtidig som jeg spurte hvem som var tilstede. Dette fikk jeg ikke svar på, hvorefter jeg bad de som var inne i støylen rekke hendene i været. Jeg så det sto to mann inne i rummet, men jeg kunne ikke se hvem det var. Det var også to andre tilstede, men jeg kunne ikke skjelve dem fra hverandre på grunn av skumringen inne i rummet.

Plutselig hevet den andre karen hånden, hvori han hadde en revolver og skjøt mot meg. Jeg besvarte straks skuddet og så at han falt. Den andre karen laget seg også til å skyte og jeg rettet derfor revolveren mot ham og skjøt. Han skjøt også i det samme. Vi bommet begge og mannen «fløy» på meg. Vi kom i kamp og mens vi kjempet fyrte han av flere skudd uten å treffe meg. Det lykkedes imidlertid meg tilslutt å få gitt ham et skudd i siden slik at han ble såret. Vi snublet i en krakk på gulvet og faldt begge to. Herunder fikk jeg tak i ham slik at jeg fikk presset revolveren ned mot hans ansikt og fyrte av. Han døde ikke av dette og jeg satte revolveren påny mot ham og skjøt det dødbringende skudd. Dette rammet ham også i ansiktet, men kom i en annen retning.

Jeg kjente ikke noen av de karene jeg hadde skutt. Med det samme den første falt, kastet Jon Landsverk seg

FORAN FELLESMARKEDET

I Larissa beleiret nylig 2000 greske arbeidsløse arbeidskontoret for å få utreisetilatelsetil Tyskland. Arbeiderne kom tilfots fra fjellene og overnattet i det fri. «Vi vil ha arbeide! Vi vil til Tyskland!» skrek de i massekor. Bare med nød og neppe kunne gendarmene hindre de arbeidsløse i å storme arbeidskontoret. Lignende scener har utspilt seg i andre provinsbyer. Hvis Gerhardsen, Libertas, Farmand og Anders Lange får sin vilje — og det gjør de nok — så vil Norge også gjennom sin deltagelse i

FELLESMARKEDET få del i denne velsignelsen fra sør.

*

BESKJEDEN NIKTA

Nikta Krustsjov erklærte nylig: «Vårt mål for 1980 er ett egg daglig for hver russer!»

*

RIKSØRNER ENDELIG AVLIVET

Syitten år efter krigens slutt ble den 9,5 tonn tunge riksørn, som hittil tronet over hovedinngangen til flyplassen Tempelhof i Vest-Berlin demontert. *Deutsche Wochen-Zeitung* meddeler at den ble saget istykker med

skjærebrennere og de enkelte deler transportert bort med amerikanske helikoptere.

*

EGG OG TOMATER FOR PRINSEN

Engelskmennene er ikke så populære i Sør-Amerika som her i Norge. Den engelske dronnings gemal prins Philipp ble 24. mars hilst med en regn av egg og tomater da han besøkte Buenos Aires.

*

ISRAELSK HØNSVALD

Det later til at den israelske riksadvokat Hausner er en slags israelsk Hønsvald som i iveren kommer i skade for å avsløre sannheter som ikke er ønskelige. Således erklærte han under behandlingen av Eichmannsaken at det med dommene i Nürnbergprosessene ikke var skapt noen internasjonalt gjeldende rett. Uttalelsen har naturligvis skapt stor oppsikt i internasjonale juristkretser (men naturligvis ikke i de norske som fremdeles ikke har gjenfunnet den juridiske anstendighet en så totalt gav avkall på under «retts» oppgjøret), og det blir bl.a. pekt på at denne uttalelse tilfalle bekrefter den kritikk som har vært reist mot den såkalte rettergang i Nürnberg.

*

NYDELIG EUROPASAMLING

Frankrike går kraftig inn for at Israel skal komme med i det meget europeiske Fellesmarkedet som assosiert medlem, og Tysklands Adenauer vandrer naturligvis lydighet i de Gaulles ledebånd. Derimot er generalen motstander av at Østerrike blir assosiert medlem, og det samme er det europeiske USA, som til gjengjeld krever selv å få være med som et slags assosiert medlem. Så kursen er god og farten upåklagelig henimot «det sterke og uavhengige Europa».

Dødsdansen i Prag -

(Forts. fra side 4)

det videre under tsjekkisk ledelse. Bare sensuravdelingen fikk en tysker ansvar for, men det forekom sjelden at han forbød en utsendelse. De tsjekkiske redaktører var forsikigere og ville ikke risikere stillingen sin for en tvetydig setnings skyld. Den eneste nyhet som ble innført i 1940 angikk nyhetsavdelingen. Det ble beordret fra Berlin at kringkastingen i Prag skulle lese nyhetene først på tysk og derefter på tsjekkisk. Denne avdeling hadde derfor noen tyske funksjonærer, for det meste kvinner, som maskinskriverer eller oversettere. Bevoktingen av kringkastingshuset ble besørget av det tsjekkiske politi.

Også denne lørdag fantes det ingen tyskere i kringkastingshuset utenom den kommissariske leder og de tyske funksjonærer. Motstandsmennene i gruppen «Sorte Ørn», som sekretæren hos politipresidenten i Prag ydet verdifull spiontjeneste for, måtte imidlertid ialfall sette igang en slags skinnkamp i kringkastingshuset for å sette tsjekkerne i den rette stemning. Alt var gjennomtenkt til minste detalj og omhyggelig forberedt. Midlene var meget enkle og derfor som

ned på gulvet hvor han ble liggende. Min bror og jeg reiste like efter til bygden, hvorfra han varslet lensmennene i Dalen, Vinje og Bø samt politimesteren på Notodden. Disse ankom dagen efter med mannskap og satte iveri til Syrebekkestøylen. Likene av de skutte var blitt flyttet og senket (i Bjortjønn), hvorfra de ble transportert tilbake til bygda. Den ene av dem hadde to skudd i seg, det måtte være den første som skjøt. Men da skjøt jeg bare ett skudd og dette rammet ham i brystet. Det andre skudd hadde han visstnokk i hodet og dette må han ha tilføyet seg selv eller fått andre til å gjøre det. (Fortsettes).

alt enkelt virkningsfulle. Noen motstandskjemper løp kort efter tolv ut av kringkastingshuset og ropte skingrende om hjelp. Tysk naturligvis. I vinduskarmene kjempet kvinner tilsynelatende med menn som ville kaste dem ut. De som fremstillet denne «kamp» var naturligvis alle tsjekkere, som snakket tysk for å lokke tyskerne inn i kringkastingshuset. Dette trick lykkedes fullstendig. Tyske forbipasserende styrtet de truede «tyskere» tilhjelp og ble slått ihjel eller skutt med det samme de kom inn i vestibylene. Likene deres ble presentert tsjekkiske forbipasserende som lik av tsjekkerne som var slått ihjel av tyskerne. Dette teater skulle vare til klokken tre, så skulle tsjekkernes seir over de tyske angripere av kringkastingshuset proklameres for å gi tsjekkerne mot til videre kamper.

I kringkastingshusets kantine finnes det ikke en ledig plass. «Kjemperne» kommer og går, i den ene hånd holder de våpenet, i den annen en flaske. Hele berg av smørbrød blir fortært, alle skriker, smatter, drikker og ler. Michaela har sittet i to timer i kanten alt. Hennes søster telefonerte før klokken ti at hun straks skulle bringe dokumentene til kringkastingshuset. Hun sitter altså der, vårlig antrukket i en hvit- og blårutet kjole med en hvitblå kunstig blomst i håret. Hun ser våpnene, men hun ser også de leende ansikter. Så lenge mennene ler er alt gdt. Hun hører riktignok om kamp og nedlagte «stykker», men alt blir sagt ganske lett i en slags pratende tone og virker derfor som en vits. Dessuten tenker hun bestandig på den mann som hun lærte å kjenne i Hotel Alczon igår og hennes fantasi foregjøglor henne bilder som fortrenger virkelighetens bilde. De fordømte, de upraktiske umngår kampen med virkeligheten og flykter ganske enkelt. Michaela flykter inn i drømmeverdenen hvor en elsket venter på henne.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 6, Oslo
Telefon 37 78 98
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I tryktsalg omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 7½ øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Brak postgjætt. 16450

Utgiver A/L Folk og Land